Ч. 182. Второк 30 (17) серпня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Администрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Ческа парляментарна комисия. — Ради повітові в Босні. — З'їзди дипльоматів. — Ще про орудиє чи інструмент божий. — Сербско-чорногорске женихане.

Ческий посол Удржаль скликав парляментарну комісию союза ческих послів до ради державної на нараду над політичним положенєм на день 2 вересня до Праги. На тій нараді буде обговорювати ся також справа двигненя в рух ческого сойму.

В Босні і Герцеґовині заводить ся також і ради повітові а вибори до них назначені вже на день 1 жовтня. Вибори ті подібно як вибори до сойму будуть відбувати ся на основі віроісповідній. Управненими до тих виборів суть всі, що мають активне і пасивне право виборче до сойму. Вибори будуть відбувати ся в двох ґрупах а то: 1) з громад сільских і 2) з громад міских і найвисше оподаткованих. Членів рад повітових буде ся вибирати на шість літ. Задачею рад повітових буде дбати про економічні і культурні інтереси дотичних повітів; они будуть завідувати взглядно контролювати повітові інституциї і заведеня, але всі політичні, віроісповідні і національні справи як також закони і розпорядження дотикаючі цілий край суть виключені від нарад і ухвал рад повітових.

Нині, в понеділок, приїзджає до Зальцбурґа італіяньский міністер справ заграничних, Маркезе ді Сан Джуліяно і з'їде ся там з австрийским міністром справ заграничних ґр. Еренталем. Яка специяльна ціль тої стрічи і над чим там будуть радити, се звістно дипльоматична тайна. Характеристична однак єсть пригривка до того з'їзду, яка появила ся в італіяньскій ґазеті „Tribuna". Згадана ґазета помістила довшу статию, в котрій вичисляє цілий ряд гріхів, яких допустила ся Австро-Угорщина супротив своєї союзниці і доказує, як то ворожо виступає Австрия і міродайні в ній чинники супротив Італіянців в Австриї. „Tribuna" признає, що предметом нарад не можуть бути внутрішні справи Австриї, але вказує на то, що настрій Італіянців в Австриї мусить конче впливати на симпатию або антипатию італіяньского народу в Італії. Легковаженє жадань італіяньских в Австриї доказує найяркійше справа італіяньского университету. Всякі закиди, мов би Італіянці в Австриї ширили ірредентизм, суть безосновні, але то не дасть ся заперечити, що Італіянців в Австриї трактують яко менше вартних а то єсть головною перешкодою до честного зближеня обох сих держав.

З Монахова в Баварії доносять під датою 27 с. м.: Нині в полудне приїхав тут російский міністер справ заграничних Ізвольский на повитанє анґлійского амбасадора Ферфекса Картрайта (Fairfax Cartwright), котрий приїхав сюди з Марієнбаду. Рівночасно приїхав до Монахова також і французкий амбасадор Крозіє. Дипльомати мешкають в готели Континенталь. Говорять, що з'їзд тих дипльоматів то лиш случайний, бо нині нема нічого такого, що вимагало би виміни гадок. Але що дипльомати жиючих з собою в тісній дружбі держав, конферують з собою хоч лиш случайно з'їдуть ся, се річ легко зрозуміла. При тім же не мусять стояти на порядку дневнім аж дуже важні справи. Ізвольский позістане до розпорядимости царя в Еґерн і відвідає єго на замку Фрідберґ. Чи цар з'їде ся з німецким цісарем, сего ще не знати. Оба амбасадори виїдуть з Монахова ще нині в понеділок, евентуально аж в середу.

Коло помершої.

(З француского — Ґі де Мопасана).

Она вмерла без аґонії, спокійно, як женщина, котрої житє було бездоганне. Тепер она лежала на своїм ліжку навзнак із замкненими очима, з лицем спокійним, а довге біле волосє старанно уложене, немов ще десять мінут перед смертию она прибиралась. Ціле єї бліде лице усопшої таке скулене в собі, таке спокійне, таке покірне, що кождий відчував, яка то лагідна душа жила в тім тілі, яке спокійне житє вела та старенька, яку кінчину без боротьби і без гризні мала тота праведниця.

Коло ліжка клячить єї син, урядник з непохитними поглядами, і донька Марґаріта, по монастирски сестра Евлялія, і гірко плачуть.

Она узброїла їх від дитинства безоглядною моралию, вивчивши релігії без уступок і обовязків без компромісів. Він, мужчина, ставши урядником і воюючи законом, побивав ним без милосердия слабих і немічних; она, дівчина, зовсім пересякла честнотою, що окружала єї в тій поважній родині, взяла вінчанє з Богом, через знеохоченє до людий.

Они зовсім не знали свого батька. Знали лише, що він зробив їх матір нещасливою, не довідавшись ніяких подробиць.

Монахиня пристрастно цілувала померший руку, що звисала, руку немов зі слоневої кости, подібну до руки великої статуї Христа, положеної на ліжку. З другої сторони простертого тіла друга рука як наче трмала помяте покривало тим неповним рухом, який називають рухом аґонії, а на білю лишились малі заломи, немов спомин тих послідних порушень, що попереджують вічну нерухомість.

Легке стуканє в двері приневолило піднестись обі заплакані голови і війшов сьвященик, що вертав з обіду.

Він був червоний, задиханий, через травленє, що вже почалось. Мішав сильно свою каву з коняком, щоби побороти тим утому послідних ночий і цілонічне сидженє, яке ще єго дожидало.

Сьвященик виглядав сумний тим конвенціональним смутком, з яким жив ся, сповняючи свої обовязки. Зробив знак хреста і сказав:

— Отже, мої бідні діти, я прийшов помогчи вам перебути сї сумні години.

Але сестра Евлялія зараз встала із словами:

— Дякую, отче, ми хочемо, я і мій брат, лишити ся самі з нею. Се наші послідні хвилї, коли можемо єї видіти, ми хочемо бути знов у трійку, як колись, коли ще... коли ми були малі і коли наша бі... бідна мати...

Она не могла скінчити, так єї слези заливали, так дусив єї біль.

У сьвященика прояснилось лице на згадку про своє ліжко. Він поклонив ся і сказав:

— Як хочете мої діти.

Відтак уклякнув, перехрестив ся, помолив ся, встав і вийшов тихонько, шепчучи: „Се була сьвята".

Они лишили ся самі, померша і єї діти. Від укритого годинника розходив ся єго правильний стук а через відчинене вікно входив до хати мягкий запах сіна і дерев разом зі слабим сьвітлом місяця. В селї анї звука, лише рахканє жаб, а часом загуде яка нічна комаха, що влітає несподівано і стукає собою до стіни. Безконечний спокій, божеска мелянхолія, поважне мовчанє окружають сю померщу, немов виходять з неї самої на верх, заспокоюють саму природу.

Урядник все ще на колінах, з головою, зануреною в постіль, приглушеним голосом, що перебив ся через простирало і покривало, закликав: „Мамо, мамо, мамо!" А сестра, припадаючи до землї і бючи своїм чолом до підлоги, корчачись, трясучись немов в приступі епілепсії, стогнала: „Ісусе, Ісусе, Ісусе!"

І обоє, пірвані бурею болю, задихувались, хрипіли. Поволи біль заспокоював ся і они стали плакати трохи слабше, так як спокійний дощ наступає по сильнім вихрі на розбурханім мори.

Пізнійше они піднесли ся і стали споглядати на дорогого трупа. І спомини, сї повільні спомини, такі ще солодкі вчера, нині такі жорстокі виступали в їх гадках зі всіми забутими подробицями, сердечними і родинними, що відтворюють особу, котра вже зникла. Они нагадували собі обставини, слова, усьмішки, звук голосу тої, що вже до них не промовить. Немов бачили єї щасливу і спокійну, від-

Звістна бесїда нїмецкого цїсаря, в котрій він назвав себе орудием божим — інструментом Господа, викликала формальне заворушенє в цїлій Нїмеччинї і вся праса нїмецка майже без ріжницї партий вказує на то, що цїсареви Вільгельмови II. забагає ся особистого правлїня, абсолютизму. Національно-лїберальний „Leipz. Tagblatt" так пише: „В сїй бесїдї документує ся нї більше нї менше лиш зовсім абсолютичне пониманє держави, якого ще нїякий конституцийний володїтель в теперішних часах так виразно не висказав. Цїсар говорив о якімсь містично-романтичнім настрою, який остаточно був питомий Фридрихови Вільгельмови, а якого нинї серед зовсім змінених обставин зовсім вже не можна зрозуміти. Слова цїсаря викличуть якраз у найлїпших патріотів найприкрійший настрій і найзавзятійший опір". — А социялїстичний „Vorwärts" пише знов:

Єсть то пониманє азийского деспотизму, яке цїсар Вільгельм II. предкладає яко своє нїмецкому народови. І таку бесїду виголошує ся нїмецкому народови, коли минуло ледви чи більше як півтора року, як єму торжественно обіцяли, що цїсар буде на будуче здержувати ся. Щож п. Бетман-Гольвеґ (канцлєр) на ту бесїду? Чи знав він єї зміст і чи готов взяти на себе одвічальність за неї? Чи може він не знав о тій бесїдї нїчого і готов витягнути наслїдки, до яких кн. Більов обовязав ся в парляментї? Сего поважного питаня годї лишити без відповіди і на него треба відповісти перед форум, яке конституцнєю призначене до того. Жадаємо скликаня нїмецкої ради державної. Вільгельм II. проголосив особисте правлїнє, рада державна, репрезентация нїмецкого народу, має без сумнївний обовязок, станути до виповідженої ні борби і визначити коронї єї конституцийні границї. То не социяльно-демократичне жаданє, то жаданє міщаньских партий. Ми социял-демократи републикани а послїдна бесїда цїсаря збільшить прихильників републиканьскої форми державної о много тисячів. Але обовязком міщаньства есть недопустити до того, щоби нїмецка полїтика в серединї і у внутрі не стала ся забавкою одного чоловіка, о котрого здібности до веденя полїтики 64-міліонового народу, той нарід в падолистї висказав свій суд, котрий найновійша бесїда лиш на ново потвердила.

В столици Чорногори, в Цетиню відбувають ся від вчера найбільші торжества. Вчера відбуло ся торжество ювилею князя і проголошеня єго королем, нинї відбуває ся торжество золотого весїля а завтра великий перегляд войска і — заручини сербского наслїдника престола Александра з 18-лїтною великою княгинею Мариною Петровною, донькою російского вел. кн. Николая, котрого жена кн. Міліца есть найстаршою донькою князя чорногорского а котра приїхала тепер зі своїми родичами до Цетиня. Ходить також чутка, що 26-лїтна княгиня Єлена, донька сербского короля, має заручити ся з якимсь російским великим князем.

В дипльоматичних кругах говорять також і вірять в то, що при нагодї гостини болгарского короля в Цетиню заключено зачіпно-відпорний союз Болгариї з Чорногорою.

Новинки.

Львів, дня 29-го серпня 1910

— Іменованя і перенесеня. С.В. Цїсар іменував професора гімназиї Франц Йосифа у Львові, дра Конст. Войцїховского директором VI гімназиї у Львові. — П. Мінїстер справедливости переніс радників суду краєв. др. Волод. Гіля, начальника суду в Копичинцях до Самбора, Фел. Оржельского, начальника суду в Бовшівци до Львова, Aнт. Старкевича з Камінки струм. до Станиславова, Натан. Хомицкого в Сокаля до Перемишля, Каз. Шинета з Делятина до Львова, дра Иос. Лушкевича з Глинян до Золочева, Мар. Місїньского з Самбора до Львова, Ів. Цурковского в Коломиї до Тернополя.

— Нові складницї почтові. З днем 1 вересня заводить ся нові складницї почтові зі звичайним кругом дїланя: в Пужниках, бучацкого повіта: складниця ся буде получена з урядом почтовим в Бариши коло Монастириск за помочию післанця, що буде ходити в понедїлки, середи, пятницї і суботи: — в Мервици, жовківского повіта: складниця ся буде получена дворазовою їздою на день з урядом почтовим в Куликові і з поїздами особовими і мішаними на шляху Львів-Рава руска.

— З Яворова. Дня 1 вересня 1910 р. відбудуть ся заходом академічної молодїжи в великій сали „Народного Дому" в Яворові великі вечерницї з танцями. Стрій для Вп. пань народний або візитовий, для панів візитовий. Буфет у власнім зарядї. Вступ на салю для 1 особи 3 К, для родину 8 К. Чистий дохід на руску гімназию в Яворові. Початок о год. 9 вечером. Комітет готовить много милих несподїванок та ручить за знамениту забаву. Колиб хто через недогляд не дістав запрошеня то просимо звернутись до комітету. — Комітет.

— Філїя бурси руского Тов. педагогічного у Львові ул. Вірменьска ч. 2 прийме ще 30 питомцїв, учеників шкіл середних, або таких, котрі зложать іспит до шкіл середних, а першеньство будуть мати ученики відзначаючі. На 218 питомцїв в мин. роцї шкільнім було відзначаючих 21, добрий степень одержало 96, а не перейшов до висшої кляси 1. Оплата місячна 33 К. Харч здоровий, поміч в науцї, строгий надзір. Зголошуватись до Заряду бурси в днях 29, 30 і 31 серпня с. р.

— Зловленє мантія. До склепу цукрових виробів п. Ів. Гефлїнґера зголосив ся якийсь молодий мужчина і предложив зелїзничий переказ посилковий фірми Сішарда (котра виробляє какао і чеколяду) та зажадав зачету в сумі 39 К. Присутна в склепі касиерка п. Мария Буцїківна не дала єму зачету, а казала зголосити ся пізнїйше. Коли той мужчина зголосив ся, казав п. Гефлїнґер арештувати єго, бо переконав ся, що то есть мантїй, котрий фальшував перекази і обманув в той спосіб львівскі фірми Гібнера і Обервальдера. Переказ предложений п. Гефлїнґерови був також сфальшований. Мантїй називає ся Іґнац Зельман, має лїт 27 і мешкає у Львові. Поки що приміщено єго в арештах поліцийних.

— Остереженє перед виїздом до Босни. Видїл читальнї „Просьвіти" в Прнявcovi в Боснї остерігає перед виїздом до Босни і так відзиває ся до своїх земляків: Братя Русини! Не кидайте рідної землї і не їдьте в сьвіт за очи, бо чужина се мачоха. Не їдьте до Боснї, бо нема по що: земля дорога і не така як в Галичинї, ту треба бідувати, доки доробиш ся кавалка хлїба. Шкіл, нї церков нема. Місцеві Босанцї нам неприхильні. Хто хоче більше засягнути інформаций най пише до Ruske Tow. „Proświta" u Prnjawor (Bosnia) або до: Ruthenischer Pfarrer o. Szczurko, Prnjavor, не їдьте на осліп до Боснї перше, що нема пощо, друге, що хто приїде а дістане ся в руки несовістних агентів того визискують в нечуваний спосіб. — Ст. Грицай, голова. Вас. Шевчук, секретар.

† Померли: О. Ст. Козенка, парох-ювилят в Річицї угнівского деканата, помер дня 26 с. м. в 78 р. житя а 51 сьвященьства. — Анна з Левицких Яворовска, вдова по народ. учителю з Присовець, зборівского повіта, померла дня 26 серпня с. р. в домі свого зятя Мих. Рихвіцкого в Розвадові коло Миколаєва в 62 роцї житя.

шукували в памяти реченя, які она до них говорила, і дрібні руки, — немов дляτого, щоби вибивати такт, які она часом мала, коли виголошувала щось важне.

І они любили єї так, як перед тим нїколи. Тепер спостерегли, міряючи свою розпуку, яка она була їм дорога, які они останують ся тепер одинокі.

Се була їх підпора, їх провідник, їх цїла молодість, цїла радість їх житя, що щезла тепер, се було їх звязь з житем, з предками, якої они вже не будуть мати. Они ставали тепер одинокі, самітні, они не могли вже споглядати поза себе.

Монахиня сказала до брата:

— Пригадуєш собі, як мама читали сї старі листи; они всї там, в єї шуфлядї. Може би і ми з черги тепер їх поперечитували та пережили цїле єї житє сеї ночи коло неї? Се буде немов хрестна дорога, немов знайомість, яку ми зробимо зі своєю матїрю, з нашими незнакомими дїдами, котрих листи там є і про котрих она так часто нам говорила, чи пригадуєш собі?

І они виняли з шуфляди цїлий тузин малих пакетиків з пожовклих паперів, повязаних старанно і поскладаних одні на других. Кинули на ліжко сї сьвятощі і вибравши одну з них, де було написане слово „Батько", отворили і стали читати.

Се були ті старі письма, які знаходять ся в старих родинних бюрках, сї листи, від котрих пахне тамте століте. На першім стояло: „Моя дорогенька", на другім: „Моя мила донечко", на иншім знов: „Моя дорога дитино", дальше ще: „Моя мила донечко", на иншім знов: „Моя дорога дитино", дальше ще: „Моя дорога доню". І тимчасом монахиня зачала читати голосно, перечитувала померший єї історию, всї єї сердечні спомини. А урядник, спертий на ліжку, слухав, вдивившись в маму. І неподвижний труп виглядав щасливим.

Сестра Евлялїя перервала нагло і сказала:

— Треба їх вложити їй до гробу, зробити їй з того всего покривало, поховати з нею разом.

І она взяла другий пакет, де не було написано нїякого слова поясненя. І она почала піднесеним голосом:

„Моя найдорожша, я люблю тебе так, що трачу голову. Від вчера я страждаю, немов окаяний, палений згадкою про тебе. Я чую ще твої губи на моїх, твої очи в моїх очах, твоє тїло поруч зі мною. Я люблю тебе, люблю! Я дурію через тебе. Мої обійми отвирають ся і рвусь до тебе, палений незмірним бажанєм пригорнути тебе знов. Цїле моє єство тебе кличе"...

Урядник піднїс ся; монахиня перервала. Він вирвав їй з рук лист, шукав підпису. Не було нїякого, тілько під словами: „Той, що тебе обожає" імя: „Ганрі". Їх батько називав ся Рене. Отже се не він був...

Раптовним рухом син перевернув пакет з листами, взяв инший і прочитав: „Я не можу вже обійтись без твоєї любови"... І стоячи грізний, як у своїм трибуналї, він дивив ся на помершу холодним поглядом. Монахиня, немов статуя, з останками слїз в кутах очий дивила ся уважно на брата і ждала.

Він перейшов ся по хатї повільним кроком, станув коло вікна і вдивляючись непевним оком, думав.

Коли обернув ся, сестра Евлялїя, вже тепер із сухими очима, все ще стояла коло ліжка з опущеною головою.

Він наблизив ся, зібрав скоро листи і кинув їх гуртом в шуфляду. Потім засунув заслону над ліжком.

І коли зачало днїти а воскові сьвічки на столї поблїдли, син повільно встав зі свого фотеля і не поглянувши нї разу на матїр, котру від себе відлучив, осудив, — сказав поволи:

— Тепер ходім, сестро.

— З почти. Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів у Львові подає до відомости: Внаслідок розпорядженя ц. к. Міністерства торговлі з дня 20 липня 1910 ч. 7438/Р. допускаесь до перевозу почтою продукти з земного олію а передовсім машинові олії. Продукти сї допускаєсь до перевозу лише на пробу і то під слідуючими условиями: Олій мусить бути запакований в бляшане або шкляне герметично замкнене начинє. До внішного опакованя сего начиня мусить бути ужита сильна деревляна скринка а начинє мусить бути в сій скринці так приміщене, щоби не моглось пересувати. Вільне місце межи начинєм а стіною скринки мусить бути виповнене щільно трачинєм. Скинку належить добре замкнути і стіни єї з виімкою адресової стіни обклиїти червоним папером. — В наголовку адреси належить подати точно впадаючий в очи спосіб зміст. Тягар таких посилок не може переходити 5 кільоґр. Посилки сі належить оплачувати яко посилки простороннї.

— Обманьство на великі розміри. До одної з львівских міналень при ул. Кароля Людвика зголосив ся сими днями фактор Тобія Ваґнер і предложивши в імени Едварда Ґольдмана маґазиновий квіт на 50 цистерн кипячки, виставлений ніби то транспортовим товариством в Тустановичах, зажадав виплаченя єму зачету в сумі 13.000 кор. Властитель мінальні видячи квіт виставлений зовсім правильно з підписом директора товариства у Відни п. Графа, виплатив єму зараз жадану суму. В два дні опісля показало ся, що то був підроблений квіт і що банкира в той спосіб обманено. Ґольдман коли був ще урядником згаданого товариства транспортового, мав потрібні бляшкети а підпис на них підробив так знаменито, що навіть підписані не могли розпізнати, чи то їх письмо чи ні. Ґольдман по одержаню зачету втік зі Львова, а Ваґнера, котрий не знав нічого о обманьстві, полишено на вільній стопі.

Здаесь, що той обманець при помочи якогось спільника допустив ся подібного обманьства в Станиславові і Черновцях. Вчера по полудни донесено поліциї, що Ґольдман був в Бремі і що зідтам поїхав до Америки, о котрій вже давно думав. В виду того поліция вислала сейчас телеґрами з порученєм, щоби Ґольдмана арештовано ще на корабли.

— Огні. В Старім Самборі згоріло минулого тиждня вісім домів з будинками господарскими. Лиш завдяки тому, що вітер завернув на сади і городи, не згоріло ціле місто. З причини браку води ратунок був дуже утрудненний. На поміч місцевій сторожи огневій прибула сторожа з Самбора і огонь угашено. Шкода була лиш в части обезпечена. — В Красічині каменецкого повіта згоріло дня 23. с. м. будинки Петра Тараціньского, перебуваючого тепер в Америці. Огонь викликали єго діти, 6-літний Михайло і 5-літна Мария, бавлячись сірниками. Той сам Михайло підпалив вже був минулої осени стодолу, бавлячись сірниками, але огонь в час погашено. Коли шопа, в котрій сим разом бавили ся, зачала горіти, діти повтікали і забрали півторалітну дитину, але сусідска дівчина, 6-літна Анна Тайерле з перестраху сховала ся під підвалину шопи і там згоріла майже на вуголь. Красічин не має пожарних приладів. З помочию поспішила пожарна сторожа церковна з Батятич, під особистим проводом о. Ст. Алексевича і їй удало ся пожар зльокалізувати. Під конець приїхала сикавка громадска з Батятич. Згоріли хата, шопа, стайня і шпихлір зі збіжем, всі статки домашні і 4 штуки годованих свиний. Будинки були обезпечені на 3.200 К в краківскім товаристві. Не обезпеченних предметів згоріло на яких 650 К. — Дня 13. с. м. вибух в громаді Білківцях збараского повіта огонь, котрий знищив забудованя господарскі і зложене в них збіже пятьох господарів і у місцевого руского сьвященика о. Фединишипа. Загальна шкода виносить 11.800 К, а з того обезпечене покриває лиш 5.400 К. Причиною пожежі сталась мабуть необережність з огнем.

Телеґрами.

Рим 29 серпня. Міністер справ заграничних Сан Джуліяно виїхав вчера по полудни в супроводі шефа своєї канцеляриї бар. Фашотто до Зальцбурґа і Ішля.

Рим 29 серпня. В послідних 24 годинах занедужало в Апулії на холеру 21 осіб, померло 11.

Петербург 29 серпня. Цар іменував чорногорского короля Николая польним ґенералмаршалком росийскої армії, чорногорского наслідника престола, Данила ґенерал-майором, кн. Мірка підполковником а кн. Петра поручником росийскої армії.

Петербург 29 серпня. Цариця-вдова Мария Феодоровна виїхала на яхті „Полярна Зьвізда" до Данії.

Копенгаґа 29 серпня. Вчера отворено тут межинародний социялістичний конґрес.

Константинополь 29 серпня. Після часописий, замовила управа фльоти один новий панцирник.

Рим 29 серпня. Вчера о 6 год. вечером підчас вечірні в ватиканьскій базиліці якийсь Бельтраміні, бувший чернець чина оо. Францісканів, стрілив три рази з револьвера у воздух. В церкві настав переполох, публика кинулась втікати, богослуженє перервано. Аґенти поліцийні відвели єго на поліцию, де він заявив, що хотів звернути на себе увагу сьвятого оффіциюм, щоби відзискати достоїнство сьвященика. Єго відставлено до суду.

Цетинє 29 серпня. Наслідник грецкого престола, Константин прибуде в супроводі грецкої ескадри дня 30 с. м. до Бару (Антіварі).

Петергоф 29 серпня. Цар Николай з родиною виїхав вчера о пів до 8 год. за границю.

Букарешт 29 серпня. Анґлійска місия з Робертсом на чолі прибула до Сіная і замешкала в замку Пелеш. Нині відбуде ся торжественна авдиенция і потифікация вступленя короля Юрия на престол.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм числ мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00.
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).